

VINCENT

Občasník studentů Gymnázia Vincence Makovského

3. ČÍSLO III. ROČNÍK STŘEDA 7. KVĚTNA 2008

Studenti do Konga a Zdislavě

GVM – Sbírkou na Adopci na dálku, na našeho adoptivního syna Christiana Mbambiho, která proběhla koncem ledna, byla úspěšná a studenti byli štědrí. Celkově se vybralo Kč 10 192,-. Na pomoc mladému Konžanovi, který se chce jednou stát lékařem, bylo nutné vybrat sedm tisíc korun.

My name is Christian. I dream to be in 4st to finish studies with success. I am very happy to mett you. It s very important. I m in joyce beacause you help me. Now, it s the hollydays I will play football whith my friends. A very Big thank you.

**MBAMBI CHRISTIAN,
podzim 2007**

Peníze přesahující tuto částku byly z rozhodnutí Studentského parlamentu darovány centru Zdislava, které se věnuje péči o občany se zdravotním postižením, snaží se je naučit samostatnosti a rozvíjet jejich komunikační schopnosti. Vedení Centra Zdislava studentům děkuje a vzkazuje, že studenti mají dveře otevřené, ať chtějí Centrum navštívit, či využít pro praxi.

*Adam Vágner s pomocí
Zuzany Petrů*

Kočka s kočkou, **str. 2**

Muž, který rozhazuje
sítě, **str. 10**

Emo aneb jak se..., **str. 11**

Vídeň máme v malíku,
str. 6

Ve dvou se to lépe táhne, ve dvou se toho víc zvládne

Ovlivněná přípravou letos třetího čísla školního časopisu se i slohová práce (zamyšlení nad citátem „Životem nelze projít beze stopy.“) dotýkala nepřímo rčení „Ve dvou se to lépe táhne.“ Člověk jako jedinec opravdu nedokáže tolik věcí jako skupina. Měli bychom se snažit být vstřícní k novým lidem, potencionálním přátelům i věcem. Měli bychom přijímat nové informace a přemýšlet, jak s nimi naložit. Nikdy nevíme, v jaké situaci nám potom pomohou nebo komu můžeme pomoci společnými silami my. A věřte, ve dvou se to opravdu lépe táhne, téměř ve všech oblastech lidského bytí.

Petra Fuksová

Žijeme v době, kdy je možné diskutovat o tom, zda příroda či člověk má hlavní slovo na naší planetě. Antropocén - tak se nazývá období, v kterém žijeme, ve kterém atmosféru i zemský povrch ovlivňuje činnost člověka. Myslím si, že možná pro někoho prázdné výkřiky hesel jako globální oteplování, kyselá deště, sesuvy půdy, povodně, nemoci aj. jsou ukazatelem k samému počátku převratných změn způsobu

bených člověkem. Můžeme projít životem tak, abychom za sebou nezanechaly příliš hluboké negativní stopy? Ano. Pokud umíme léhat. Protože to neumíme, ani kdybychom hodně chtěli, můžeme po sobě zanechat stopy, spoustu stop, jenom by to měly být ty, které budou ku prospěchu. Stejně jako všechny naše životní sny a přání i touha pomoci planetě, alespoň v mezích našich sil, začíná myšlenkou. Pramení z uvědomění si, že něco není v pořádku. Začíná rozhlédnutím se okolo sebe. Začíná u touhy po vědění.

Tak jako děti často chybují, protože toho zatím málo znají, tak chybují i neznalá společnost, která nevnímá realitu a věří pohádkám. Pohádkám o tom, že planeta přirozeně prochází klimatickými změnami a my nejsme příčinou těch změn, o tom, že muslimský fundamentalismus není spojen s přístupem vyspělých zemí k třetímu světu, o tom, že ropný krach po roce 2050 nehrozí, o tom, že jedinec nic nezmůže. Možná ne. Na řešení globálních problémů je opravdu potřeba spojení sil celého lidstva, ale vždy někdo musí

táhnout první ruku, aby se chytili další. Již několik let vzniká spousta projektů o pomoci planetě. Jak zastavit a odvrátit globální katastrofy.

Je důležité přijímat tyto informace, zpracovat je a dle vlastních možností vykonat, co sdělují. Není podstatné zda se jedná například o pouhé třídění odpadu. Když máme tu možnost pomoci, proč ji nevyužít a neudělat to. Tak jako všechny popsané problémy jsou navzájem propojeny, i pomoc, kterou vykonáme, má mnohem širší dopad, než si myslíme.

Vy ani já asi nebudeme ti, kteří se dotknou vítězství a pocítí, jaké to je žít na planetě, kde je příroda zase v rovnováze. Každý z nás ale může prošlapat cestu těm dalším a staně se nesmrtelným svými činy pro lidi, kteří půjdou v jeho stopách a budou ho následovat.

Život je přece jen jemný na povrchu a každý krůček, dokonce každé jemné našlápnutí ho přetváří, není možné jím projít beze stop, díky bohu.

Další články k tématu na straně 4

– Úvodník

Kočka s kočkou

I když se na nás ještě na konci března snažely trpytivé vločky sněhu, jaro je přece jenom tady. Konečně! Radují si mnozí z vás stejně tak jako já.

Dočkali jsme se probuzení, kdy nám pokoj prosvěcuje slunce, a pohledu na stále vyšší číslo na venkovním teploměru. Je to tady, ta chvíle, kdy odhazujeme zbytečně teplé oblečení, které nám začíná vadit, a to s sebou samozřejmě přináší větší náchylnost k určitým společenským vztahům. Prostě, víc nás to burcuje a podněcuje ke sdružování.

Všude je plno toužebných pohledů, zapalovaných lýtek a potících se rukou při prvních schůzkách. Toužíme častěji s partnerem něco podnikat a být mu nablízku pokud možno pořád. I ve škole. Vy si asi myslíte, že i když budovu gymnázia prosvěcuje slunce, výklenky školních chodeb jsou stále dostatečně tmavé. Tato domněnka se vztahuje k vám, objímajícím se párům, v různých prostorách školní budovy. No, přece si nemyslíte, že Vás nevidíme. Asi ano, já si to taky ještě nedávno myslela.

K tématu ve dvou se to lépe táhne mě inspirovala přednáška Radima Uzla, kde téma zamilovaných párů bylo již avizováno. Někteří profesori a věřte, že nejen oni, zkrátka neví, kam s očima, když na chodbě potkávají družící se dvojice. Sotva minete Marečka s Hradeckou, narazíte na Čihákovou s Pomahačem, neujdete ani deset kroků a potkáte Havlíkovou s Kadlecem, hledáte-li chvilku klidu v šatně, neďívejte se na okna, určitě tam bude Halačková s Kautem, Benešová s Čírkou a na druhé straně Housková s Žákem. Snad aby studentský parlament přemýšlel namísto rekonstrukce studovny o místnosti, kam tyto páry přemístit.

V našem jarním čísle se nebudeme zabývat pouze o vztahy mezi studenty, ale také rodinnými vztahy, kterých je na naší škole opravdu dost. Přejí vám tedy krásné jaro a všechny věci s ním spojené a nyní i příjemné čtení.

Za přílišnou konkrétnost tohoto čísla se předem omlouváme.

Petra Fuksová
šéfredaktorka čísla

Napište nám...

VINCENT

vincent.redakce@seznam.cz

Filip Novák,
septimán

Šest hodin ráno, 28. dubna 2008. Poslední cestující nastupují do našeho vagónu a my můžeme vyrazit směr Praha. Hlavní aktérkou tohoto „výletu“ je mladá osmnáctiletá slečna Barbora Košábková. Určitě se ptáte proč. Ale to se dozvíte až o pár řádků níž.

O tři hodiny později, po trochu vyčerpávajícím drkotání, zastaví náš vlak na Hlavním nádraží v Praze. Naše kroky pomalu směřují do místa, kde se koná slavnostní vyhlášení

9. ročníku Literární soutěže o cenu Filipa Venclíka. Soutěž probíhá každým rokem jako pietní vzpomínka na studenta Filipa Venclíka, který se stal tragickou obětí násilného trestného činu. Akce je pod záštitou Střední školy technické hl. m. Prahy. Každý ročník je věnován jinému společensky závažnému tématu. Do literární soutěže jsou zapojeni oba Filipovi rodiče – Mgr. Vlastimil Venclík a paní Sylvie Dvořáková. Oba společně zřídili Nadační fond Filipa Venclíka, který se snaží pomáhat obětem násilných trestných činů. Švandovo divadlo je už v celé své kráse připraveno hostit takto významnou akci, která znamená letošní ročník rekordní účast – 600 prací z různých koutů České republiky. Po několikaminutovém čekání ve foyer jsme vpuštěni do sálu. Program může začít.

Před natěšené publikum složené převážně z mladých a talentovaných lidí předstupuje dáma, která je organizátorkou celé soutěže – PhDr. Běla Popovičová. A vyhláší tři kategorie, ve kterých se soutěžilo – novinový článek,

foto Filip Novák

Bára s kočkou za text *Kupte si sny*.

kává její plně zasloužené ocenění – dřevěná kočka, která jí bude už na pořád připomínat její životní úspěch. Ještě gratulace od pana Venclíka, společné foto, pár slov na poděkování a slavnostní chvíle je dovršena.

Poté následuje vyhlášení i ostatních kategorií. Všechny vítězné práce dostane do rukou jeden ze zúčastněných herců (Kačer, Sobová, Pavlata) k přečtení. I díky tomuto zkušnostmi nabytému výkonu je nám představena nová začínající generace spisovatelů, básníků a žurnalistů.

Nesmí ovšem chybět ani nějaké to rozptýlení. Po vyhlášení vítězů a představení vítězných prací se rozezní klidné zvuky kytary a na pódiu vystoupí skladatel a zpěvák Březík, jehož písničky nám sice nejsou moc známé, ale i přesto nám určitě mají hodně co říct.

Čas je bohužel neúprosný a ani v tomto případě to není jinak. Těsně před třináctou hodinou se s námi Běla Popovičová loučí a zve nás na malé občerstvení připravené žáky obchodní akademie ve foyer.

Majáles za kopcem

Adam Vágner

Havlíčkův Brod – Skupina studentek druhého ročníku Havlíčkobrodského gymnázia pořádá v pátek 9. května Majáles. Tradici se rozhodly obnovit po třinácti letech a dostaly k tomu pozhánání od Havlíčkobrodské radnice i od vedení gymnázia. Součástí majálesu bude vystoupení začínajících i známých kapel, školního sboru a mladých umělců.

Hlavním bodem programu je dopolední průvod po náměstí a volba Královny a Krále

Majálesu. Odpoledne se bude na radnici konat tombola a ve večerních hodinách se budou moci studenti poslechnout kapely Fast Food Orchestra, Houba, Šatlava, Pop-Porn a Eagleheart.

Akce je podpořena z fondů Evropské unie a má několik místních sponzorů. „Rada města je přesvědčena, že mládí má schopnosti organizovat takovéto akce,“ řekla starostka Jana Fischerová pro televizi HBin. Jak se bude vyvíjet „lenošný den studentů“, konaný letos 17. června, v příštích letech?

Měli bychom chovat úctu k učitelům? Jak jim ji prokazuješ?

Jan Spěváček

čeští hrdinové?

Tomáš, 4. C

„Učitelé, že jo. Měl by být mezi učitelem a žákem vzájemný respekt, nějaké pochopení od obou. Myslím, že někteří učitelé si to dělají sami, že je žáci nerespektují. Úctu bych jim asi měl prokazovat, třeba zdravením.“

spoluzacka12, 4. A

Spoluzáci.cz – diskuse školy

„Někdy nás zvládnout je těžký, tak si ju asi někdy zaslouží... ale neprokazuju ju nijak... možná tak, že na dvě, tři minuty držím zobák... stačí, ne??“

gekOn, maturant 2007

Spoluzáci.cz – diskuse školy

(reakce na profesory zklamanou studentku)

„Jaj, devce, tomu se říká krutá realita a opravdová vychcanost, hold si to někdo umí zařídit, ale těžko odhadovat, jestli je to hluboce promyšlené chování, nebo jenom momentální zatemnění mozku...“

Studentka, 6. A

„Učitelé si ji moc nezaslouží. Moc jim ji neprokazuju. Já s tímhle mám problém.“

Katka, 3. B

„Určitě, ale zase by to nemělo být striktní, měla by s nimi být i sranda. Dávám v hodinách pozor.“

MCHash, 4. A

Spoluzáci.cz – diskuse školy

„Až na pár učitelů si ji nezaslouží... Z těch co mě učí jen pp Vojanec a pp Hloušek a pp Straková... Tot' asi vše.“

SvackovaS, 4. A

Spoluzáci.cz – diskuse školy

„Můj názor? Jak kteří. Měli bychom je asi považovat za autoritu, ale když žádnou přirozenou nemají? Každopádně povětšinou to je tak, že i když by si úctu zasloužili, tak jí od buranského žactva nedostávají. Ale myslím, že s tím, že je nikdo neposlouchá a podobně muse-li počítat, když si zvolili svoji práci.“

Krystof.Zenaty, maturant 99

Spoluzáci.cz – diskuse školy

„Zaslouží: D. Kadlecová, Hloušek, Straková, Buchtová, Kotovic, Zabloudilová, Urban (1995-99, dál to neznám). O tom, kdo si ji vyloženě nezaslouží, nebudu psát, abych někoho neurazil, ale matika a latina mi leží v žaludku dodneška.“

vracejí se domů
vrávoravě
ačkoli se snaží o vzpřímenou
hlavu
a nepletoucí nohy
nepletoucí se o patníky
největším hrdinům je to fuk
hlavně že drží
zvrátky ještě v sobě

...
přesto však právě tady
smutně trochu
vsáknou se do sebe
vsáknou se do sebe opravdu opřou
silou nadpřirozenou
plicím na dehtu
se stále stále kouří do komína
a oni se drží
drží se na nohou
jako slepá a raněná zvířata
spíš po čichu
míří do pelechů
kam zapadnou
a naposledy
zatočí se jim svět
i s postelí
a šroubovitě odlétnou

pivorumovou branou
na Mléčnou dráhu
bez tvarohu
jenom s kyselým pocitem
v ústech...
druhý den
je o čem si povídat
ty vole
já si nic nepamatuju
fakt jo?
no teda
to sem blázen
no to je hrůza
to sem byl takový prase?
...
večer
v půl devátý?
...
no jasně
co doma?
...
jen jsem byl svědkem
návratu hrdinů
hvězdy svítily jim na hlavy
hlavy stříbrné, hrdinské
bojovaly o důstojnost
důstojně

http://www.spoluzaci.cz/

Filipojakubská noc

Petra Fuksová, 2. C

Možná vám po přečtení nadpisu není zcela jasné, o čem chci mluvit. Určitě budete hned moudřejší, když vám řeknu, že v dnešní době tuto noc vnímáme jako „pálení čarodějnic“. Ve Španělsku a Portugalsku, je to pak „svátek mrtvých“. Proč vlastně tento starý rituál pořád spousta lidí drží? „No protože je to jedna z příležitostí, kdy můžu zůstat dýl venku, sejít se s přáteli, oslavovat a opékat buřty.“ Řekla mi většina tázaných. No, dobře tohle je asi opravdu hlavní důvod, mluvíme-li o dnešní době.

Jaký důvod byl původně?

O půlnoci před sv. Filipem a Jakubem mají prý zlé síly větší moc než jindy, a tak lidé zapalovali na kopcích ohně, aby se před čarodějnicemi ochránili.

Muži v těchto dnech stavěli velké hranice. Dívky ze starých hadrů vytvářely čarodějnice, která potom večer shořela spolu hranicí. Pokud jste se chtěli tenkrát opravdu před čarodějnicemi ochránit, nestačilo, abyste v ruce

drželi tácek s buřtem a poblíž měli nějaký ten půllitr. Pro ochranu sloužil věnec z kapradí, svěcená křída, hostie a další křesťanské předměty. Na vesnici bylo tuto noc třeba chránit i dobytek, kdyby tuto noc neměli v chlévě zelené větévky a chlév nebyl osypán dokola pískem, čarodějnice by je učarovaly, což by způsobilo poškození úrody i dobytka.

Více se dnešní čarodějnice svým průběhem podobají svátku Beltine. Ten pochází z dob Keltů, byl to svátek radostný, jehož noc se musela protančit a prozpívat, aby se očistili všichni od temného a chladného období a přilákali další polovinu roku, která má být pozitivní a teplá.

I svatojakubská noc se vztahuje k našemu tématu ve dvou se to lépe táhne. Snoubenci či milenci chodili ve svátky do lesů. Měsíc květen byl pak symbolem sexuální volnosti. V tomto období se prý uzavírala zkušební manželství na rok a jeden den. Pokud svazek nefungoval, partneři se po tomto období postě rozešli. Z těch dob nám zřejmě zbyl zvyk líbat se na prvního máje pod rozkvetlou třešňou.

Zdroje: Blog.cz, Wikipedia.org

O Spěvy-manovi čtete na straně 10

Rodina na půdě školy

foto Radim Štroub

„Oprus, cóó, Kačko?“ „Io, dyby nás rači pustii nakupoat.“

Ve dvou se to lépe táhne – s kamarády, s přítelem či přítelkyní, s domácím mazlíčkem, ale s rodiči? To by mohlo být předmětem diskuze. Zvláště pak, jedná-li se o rodiče a zároveň profesory svých dětí, tedy studentů našeho gymnázia.

„Se ti to mluví, když tady máš mámu, co?“ Tuto větu slyšel možná ne jeden student pyšníci se titulem Učitelské dítě. Naše redakce také zjistila, že se jich na našem gymnáziu v současné době vyskytuje skutečně dost. Myslím, že každého někdy napadlo, zda to tato skupina Učitelských dětí má nějakým způsobem jednodušší, ať už se studia nebo přístupu učitelů týče, či naopak.

Mrs. Marshallová

Myslíte si, že je pro Vaše děti přínosem mít Vás ve škole?

Myslím si, že to zatím nijak nepocítíli.

Využívají nějak Vaší přítomnosti, nebo se naopak snaží Vám vyhýbat?

Ano, někteří členové rodiny se mi naprosto vyhýbají.

V čem je to podle Vás plus a v čem minus?

Spíš je to pro ně veliké minus z hlediska předsudků – lidé si třeba

myslí, že vědí dopředu o písemkách, což je nesmysl.

Při výuce anglického jazyka využíváte znalostí Vašeho manžela?

Jednoznačně.

Jak vnímáte studenty sportovních tříd a jak studenty „normálního“ gymnázia?

Mne se ve sportovkách učí hrozně dobře, nemám s tím problém. Rozdíl mezi nimi určitě je, protože šli studovat za jiných podmínek, než děcka, co jsou na čtyřletém gymnáziu.

Jak se Vám jeví profesori na gymnáziu oproti Bělisku?

Bělisko prošlo takovým přechodným obdobím, kdy se spojovalo. Já jsem zažila partu lidí, kteří chtěli něco dělat a přišli mi oproti gymnáziu mnohem více akční. Ale i na gymnáziu už se to mění. Jsem optimista. Je tady hodně vidět, jak fungují předsudky a možná trochu maloměstství.

Jak se cítíte, mluví-li se o Vašich dětech mezi profesory, ať už v kladném, nebo záporném smyslu?

Nepatřím mezi lidi, co se snaží své děti někde vyzdvihovat, spíše mám na ně mnohdy přísnější metr než na ostatní.

Platí ve Vaší rodině přísloví Ve dvou se to lépe táhne?

Ve dvou se to táhne lépe vždy, a to bez ohledu na to, jestli je člověk Číňan nebo Američan.

Mr. Marshall

Myslíte si, že je pro Vaše děti přínosem mít Vás ve škole?

Já s tím žádný problém nemám, ale myslím, že pro ně by to být problém mohl.

Využívají nějak Vaší přítomnosti, nebo se naopak snaží Vám vyhýbat?

Chodí si pro peníze na svačinu.

Jak vnímáte českou školu? Jaké jsou rozdíly oproti americké?

Je zde velký rozdíl... Mnoho rozdílů...

Proč jste se rozhodl odjet z Ameriky a zůstat v České republice?

Protože jsem ji miloval (po-hled k paní Marshallové).

Jak se cítíte, mluví-li se o Vašich dětech mezi profesory, ať už v kladném, nebo záporném smyslu?

Nemám to rád... je mi to nepříjemné.

Děti

V čem to jsou klady a v čem záporny mít rodiče ve škole?

Petra: Když potřebuješ napsat omluvenku... ale jinak to moc nevnímám.

Jakub: Výhoda je ta, že si můžeš dojít pro peníze... jinak spíše víc nevýhod. Třeba něco udělám a hned to všichni ví.

Vnímáte nějak, že je Váš táta z jiné země? Myslíte, že je to v něčem lepší, v něčem horší? Jak reaguje okolí?

Petra: No samozřejmě, že je to výhoda. Vlastně už odmalička můžu mluvit více jazyky... a jak to vnímá okolí... To je vždycky ten první dojem: „Tvůj tatka je z Ameriky, tyjo!“ ale potom už je to v pohodě.

Jsou Vaším oblíbeným předmětem jazyky, nebo máte raději jiné předměty jako matematika, fyzika?

Petra: Určitě jazyky a takový ty humanitní předměty.

Jakub: Biologie a tělocvik.

Jak se cítíte, když studenti mluví o panu prof. Marshallově nebo paní prof. Marshallové ať už v kladném, nebo záporném smyslu?

Petra: Je to nepřijemný.

Jakub: Totální ignorace...

Platí ve Vaší rodině přísloví Ve dvou se to lépe táhne?

Petra: Jo

Jakub: Někdy jo...

Páry

Jméno: Aneta Jméno: Jan

„KERÁ TO JE?“ *ta malá blondýna, co dělá aerobic ne v***?!
Třída: 7. A*

Proč byla vybrána: vyvrací vtipy o blondýnkách. Ve svých 17 letech je kvalifikovanou lektorkou aerobicu s vlastním týmem. Na kontě má spoustu vítězství z oblasti aerobicu ať už v teamech či jednotlivcích.
Motto: „Život je jako kreslení bez gummy.“

Čím si myslíš, že jsi Honzu zaujala? A čím on tebe?

To fakt nevím, protože celej druhák si mě nevnímal; a on mě zaujal tím, že si mě konečně po tom roce všimnul (smích).

Kde jste se seznámili?

Známe se letmo ze školy, víc asi z pátečních večerů a plesu.

Kam jste namířili na své první rande?

První, no tuším, že nějaký místo u okna ve škole (taky si myslí, že výklenky na chodbách jsou tak tmavé, že mají soukromí...pozn.redakce).

Co na tobě má rád a co ne? Co ty na něm a co ne?

On na mě? No samozřejmě, že všechno (smích) a já na něm? Myslí, že je to trochu osobní otázka (smích).

Čeho chceš v životě dosáhnout? (není myšleno přímo s tvým přítelem, ale třeba ve sportu, studiu..)

Chtěla bych dosáhnout alespoň 165 cm. Ne, no tak co nejdál škola, zahraniční, dobrá práce a pořád hodně aerobicu.

„KEREJ TO JE?“ *Takovej ten vysokej volejbalista, černovlasej z druháku, víš ne? Třída: 2. C*

Proč byl vybrán: Tvoří ideální pár black and white s Anetou Benešovou. Reprezentuje školu i své město ve volejbale, ve kterém sehrává důležitou roli ve svém postavení smečáře.
Motto: „I bez motta se dá žít.“

Čím si myslíš, že jsi Anetu zaujal? A čím ona tebe?

Já ji snad smyslem pro humor; ona mě na první pohled vzhledem.

Kde jste se seznámili?

Na plesu.

Kam jste namířili na své první rande?

Ke školním oknům (smích).

Co na tobě má ráda a co ne? Co ty na ní a co ne?

Ona na mě to, jak jsem hodnej určitě (smích) a na to, co ne, jsme spolu příliš krátce. A já na ní? Všechno!

Čeho chceš v životě dosáhnout? (není myšleno přímo s tvou přítelkyní, ale třeba ve sportu, studiu..)

Vysoká škola, dobrá práce, dostat se do české reprezentace.

Aneta s Janem spolu v době vydání již nechodí.

Napište co si myslíte o vztazích na střední škole ...

Spoluzaci.cz - diskuse školy

Zuzana a Ondřej

Proč si je redakce vybrala? Asi proto, že se k sobě na první pohled hodí.

Kdo že je Zuzka Illová?

Je jí 15 let, má dlouhé, hnědé vlasy a – i když byste ji tipovali do maturitního ročníku – chodí do 4.A. Motto: Be nice, this is my first day in school...

Čím si myslíš, že jsi ho zaujala?

Radši nechci vědět. Ale asi třema velkejma psama, co se na něj řítily jak pominutí.

Kde jste se seznámili?

Na kopci.

Kam jste šli na první rande?

Nevím, jak se to tam jmenuje, ale sněžilo a chtěla jsem být kdekoli jinde. A bylo to v lese.

Co na tobě má rád a co ne?

Nemá rád moje nálady, při kterých ho chci prohodit oknem. Na to co má rád, řeknu jen, že je perverzní hovadí, i když na to nevypadá.

Čeho chceš v životě dosáhnout, jaký máš životní sen, ambice?

To je ještě daleko, ale aktuálně si chci spravit známky, a pokud pojedu v létě někam na závody s koněm, tak si neudělat ostudu...

A kdo je Ondřej Hruška?

Je mu 19 let, chodí do 8.A, má delší vlasy a už od pohledu byste ho tipovali na kluka od Zuzky Illové. Motto: Mladost – radost.

Čím si myslíš, že jsi ji zaujal?

Jsem krásný a chytrý. A taky jsem šel zrovna kolem J

Kde jste se seznámili?

Na kopci.

Kam jste šli na první rande?

Do lesa. Nebo k ní domů.

Co na tobě má ráda a co ne?

Má ráda – viz. bod 1 + naši ledničku.

Nemá ráda – moje ponožky, mou matku, naše kočky

Čeho chceš v životě dosáhnout, jaký máš životní sen, ambice?

Ambice? Co to je? Proč mi nadáváte? Jste zlí!

Zuzka s Ondrou spolu v době vydání stále jsou.

taburet Jan Spěváček

zkřížmo usedá žena na taburet
nevědomky olízne si horní ret
rozpoustí vlasy dřevěnou jehlicí
bosé nohy rozkošně křoupou jehlicí
duší nasává omamnou pryskyřici
až přijde muž stane se vichřicí
zavoní skořicí pod svíci hořicí
zábrany bořící muži se kořicí

usíná sama
sama usíná
usíná sama
sama

...

ráno s kohoutem se budí
a jitro zjevuje jí v podbříšku
vosku zaschlé kapky
tehdy se usměje
a nic jí neschází
ovšem
ne nadlouho

O Spěvy-manovi čtěte na straně 10

Přivítali byste elektronickou podobu časopisu navíc k tištěné?

vincent.redakce@seznam.cz

Simona a Jonáš

Jonáši, kdy sis Simony poprvé všimnul?

Asi na lyžáku v prváku a potom na lyžáku v druháku.

Simono, kdy sis ty poprvé všimla Jonáše?

Asi během nacvičování na ples.

Čím tě Jonáš upoutal?

Hmmm...svojí osobností.

A čím Simona tebe, Jonáši?

Ona není ten typ, co chodí pořád do hospod, a tak mě napadlo, že to bude ideální holka.

Kdy jste si poprvé dali rande?

Jonáš: V kavárně, v cukrárně, tady na náměstí.

Co se ti na Simoně nejvíc líbí?

Asi oči.

A Simono tobě na Jonášovi?

Těžko definovat jednu věc.

Co říkáte na názor mnohých profesorů, že páry se ve škole nemají scházet?

Jonáš: Myslím si, že každý z nich to bere jinak. A možná by měli rozlišovat, kdo co dělá, některé páry se oblizují, některé jen sedí a povídají si. Někteří profesoři si myslím, že to přehání, ale většina z nich to bere normálně.

Simona: Jó, řekla bych, že jsou tu nějaké výjimky, ale většina k tomu přistupuje rozumně.

Nemáte pocit, že jste utlačováni?

Simona: Ne, ne.

Dokážete si představit, jak působíte na profesory?

Řekla bych, že s námi musí být už za tu dobu smíření, protože láska tady byla vždycky a asi tomu jinak nebude.

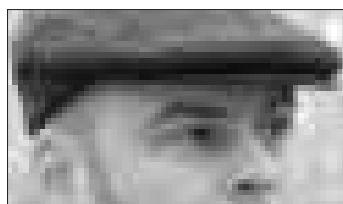
Představte si gymnázium před sto lety. Myslíte, že zamilovaní studenti měli stejnou volnost?

Jonáš: Před sto lety asi ne, ale v době, kdy sem chodili naši profesoři, to asi už trochu bylo. Mění se doba a je přirozené, že se trošku mění zvyky.

Anna Vagová

Ve dvou se to lépe táhne ...

David Uličník

Zpěvák

Tohle přísloví určitě platí, ať už v životě, či třeba v práci. Naprosto zásadní pro tohle rčení ale je to, s kým se člověk do toho "tahu" pustí, protože ve většině případů to může znamenat naprostý opak... Co tohle přísloví tedy znamená konkrétně pro mě?

Že je nadsledy složité najít toho druhého do "tahu"! :o) Protože opravdu jen s někým to může skutečně fungovat. Když to ale vyjde, je to velká výhra!

Veronika Nováková, kvarta

Yvetta Blarovičová

Herečka, zpěvačka

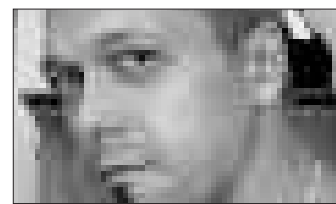
Tím, že se starám o syna Matyáše a svou maminku, tím, že můj život je o práci a s tím spojené cestování, tudíž mí partneři to zběsilé tempo těžko vydýchávají, jsem se naučila nespolehat na nikoho krom sebe, ale... můj přítel Marco je v Lisabonu a pocit, že se máme rádi a vážíme si jeden druhého ve všech směrech je povzbuzující, ale není to vztah o každodenním společném řešení starostí nebo i radostí. Na to jsem si už zvykla a nesnažím se nějak to měnit.

Martin Pošta

Muzikálový zpěvák

...samozřejmě, že platí. Pokud chceš něco dokázat a máš k tomu partáka, kterej tě podpoří. Nebo dokonce do toho jde s tebou, dají se zvládnout velké věci. Ale mnohem lepší je, když k tomu co chceš dosáhnout partáka nepotřebuješ. A i na druhou stranu, když někdo do něčeho špatnýho spadne, tak většinou v tom nechce být sám a tak má potřebu s sebou někoho strhnout, protože se mu to ve dvou lepe táhne... Pak je dobrý, z toho co nejdřív odejít...

Viktor Dyk

Zpěvák a herec

.."člověk" je svým založením převážně tvor družný a málokdo z nás chce žít, a být, a jít po své životní cestě v samojedinosti... s tím, podle mě, souvisí i tohle přísloví, které ve mně (na první dobrou) evokuje hlavně tohle, ale dotýčný(-á) tím asi chtěl(-a) říct, že se každý z nás, nesoucí svůj celoživotní kříž, rád podělí, se svým bližním, jak o to hezké, tak i o to těžké s vírou, že ho potěší nebo, v druhém případě, se mu třeba trochu uleví.

4x foto Super.cz

Vídeň máme v malíku

Váš Jenda Císař a Vojta Šafránek!

Vídeň – Prátele, kamarádi, slyšte. Největší zájemci o poznání nepoznaného se mohli zúčastnit výletu do předvánoční Vídně. Sraz na naší dobrodružnou výpravu měli studenti novoměstského gymnázia již v 7 hodin.

Vydali jsme se na cestu s naším pirátským autobusem „sehr schnell“ a brázdili silnice, dálnice, stezičky a uličky až do centra Vídně. Cesta se obešla bez větších problémů. S kvílením brzd zastavil náš autobus před Hundertwasserhausem. Již před tímto doupením nás zaujaly plakáty s nejmenovanými hvězdami pobřežní hlídky. To byl požitek! Vešli jsme dovnitř architekta musea a

s otevřenými ústy se kochali výstavou tohoto génia. Někteří se vydali prozkoumat zdobné toalety. Pokoupili jsme upomínky a nasadili do sehr schnell busu. Ta banda vzadu, kochajíc se výhledem z okénka, hýřila opět nemístnými po-

známkami. No, dáte nám jistě za pravdu, že takováto alotria jsme tam nemohli trpět! Za pravdu nám dal i pan řidič a neprodleně zastavil. Vystoupili jsme okouzlení vánoční atmosférou vykročili vstříc dalším osudům. Bohužel naše první kroky byly velmi nejisté, neboť naše pirátské žihadlo zastavilo u poznamenané lavičky, kde zřejmě nějaký vídeňský opilec vyprázdnil svoje útroby (asi se mu zamotala hlava, když se nechal unést krásou die Donau). Tentokrát již opatrnými kroky jsme vykročili do nástrah tohoto velkoměsta.

Mířili jsem spolu s paní průvodkyní do nitra tajemného Stephansdomu. Po cestě k němu nás zaujalo zjištění, že se ve Vídni momentálně pohybuje Arnold Schwarzeneger a jelikož to je náš dobrý známý, při odpolední kávě nám dovolil projet se v jeho fáru... Vstoupili jsme do úchvatného domu. Husí kůže nám naběhla v momentě, když obrovský hlídač s býčí šjíjí (ne, nebyl to Arnie) začal prohledávat nenápadnou skupinku muslimů. Urychleně jsme vyfotili několik dokumentárních snímků pro National Geographic a začali se proplétat ven. Z této šlamastiky jsme ještě vyvázli živí, ovšem při radostném nádechu čerstvého vzduchu z hůry nebylo si všimni, že k nejvyšší věži Stephansdomu míří podezřele rychlé letadlo... Raději jsme vzali do zaječích a odpojili se od zbytku expedice, poněvadž menší skupinka je méně nápadná a má větší šanci přežít.

Svoji důvěru jsme vložili do rukou novému Führerovi - Aničce Liškové. Bezpečně nás doved

la až před Naturhistorischesmuseum. Naše nejtajnější tužby nebyly naplněny, dokud jsme nepřekročili práh této instituce. Již ve vstupní hale na nás skočil lev stepní a my jen o vláseček unikli jisté smrti. Neozbrojeni, avšak s hrdými čely a nebojácnými hrudmi jsme se jali bránit naše životy. Lva jsme málem zardousili, ale náš Fuhrer nás zavčas varoval, že všechny bestie v této budově jsou vypcpané nebo naložené ve formaldehydu. Tentokrát měl štěstí... Rozhodně nejzajímavější a nejroztomilejší exponát byl vypcpaný zámecký psíček císařovny Marie Terezie. Opravdu pozoruhodný byl jeho výraz, blažený a šťastný... A to se nám právě nezdálo! Jak se může někdo tvářit blaženě v okamžiku své smrti? Naše

detektivní génium nám nedalo a musili jsme pátrat. Vtrhli jsme do přísně strážných vídeňských archivů a dopídili se myšlenky, že byl zavražděn! Zavražděn ve chvíli, kdy to nemohl čekat. Drželi jsme minutu ticha a vydali se dál. Naše další činy už ani nestojí za zmínku, snad jen že jsme viděli prosklené včelí úly zabudované uvnitř muzea – delikátní podívaná. Po prohlídce jsme šli vše prodiskutovat při doušku vídeňského punče.

Na vánočních trzích se daly sehnat všelijaké serepetičky, od nejrůznějších laskominek počínaje poloautomatickými zbraněmi konče. Každý pokoupil nějakou tu památečku. A hodlal přejít na plánované místo odjezdu. Jelikož jsme staří a zkušená badatelé, přidala se k naší expedici nová mláďata a následovala nás. Odjezd byl v 16:30. V 16:30 jsme byli na místě odjezdu. Avšak v 16:50 nám začalo být nějak podezřelé, že tam čekáme sami bez profesorů, průvodkyně a hlavně bez autobusu (asi zas někde zabloudili...). Vydali jsme se je hledat a zachránit. Když vtom přiběhl posel s depeší, která nám vzkazovala, že nejsme na správném místě a že zbytek skupiny čeká o kilometr dále. Jen jsme nechápajícně zarkoutili hlavou, jak to mohli tak zblbnout a čekat jinde než my. Ale pokorně jsme je následovali. Konečně jsme spatřili autobus s lebkou, podle níž jsme poznali, že se jedná o naše pirátské vozidlo. V momentě, kdy jsme uviděli usměvavý obličej naší paní profesorky, byli jsme šťastni, ale zároveň jsme se zastyděli, že jsme si mohli myslit, že tak zkušená profesora mohou ve Vídni zabloudit! Ale i přesto jsme usedli zpět do našich křesel a dali povel k odjezdu. Tento den se vryl do našich vzpomínek podobně jako expedice na Nangha Parbat! To bylo tak: Vítr fučel a ledové krystalky bodaly do tváří. Hora nás takhle poprvé vyzkoušela ... ale ne, to zase příště.

Alpy 2008

Kateřina Havlíková

GVM – Je třináctý leden, 21: 24 hod. a dva autobusy plné studentů prvních ročníků, náhradníků a členů profesorského sboru vyjíždějí od našeho gymnázia směrem do rakouských Alp, kde stráví následující týden na lyžařském výcvikovém kurzu.

Vzhledem k tomu, že na benzinových pumpách se nikdo neztratil, ani jsme nemuseli čekat na dovoz zapomenutých skipasů na česko – rakouských hranicích (viz lyžařský kurz roku 2007), do naší ubytovny ve městě Villach jsme dorazili už v ranních hodinách. Proto jsme se mohli ihned ubytovat a připravit se na celodenní lyžování.

Taková panoramata jako loni sice na sjezdovkách k vidění v prvních dnech nebyla, také na hustě padající vložky jsme nijak nevyzráli, nicméně v čerstvě napadeném sněhu se většinou sjezdařů i snowboardistů jezdilo dobře, horší už byla viditelnost, takže se družstva hledala spíše podle křiku. Takové podmínky nás provázely druhý, třetí i čtvrtý den. Počasí se nad námi slítavalo až těsně před odjezdem, kdy jsme konečně viděli, kudy jsme celý týden jezdili.

Po vydatné večeri nás pravidelně čekaly přednášky o první pomoci na horách, carvingu a snowboardingu následované zábavným programem tříd. Vyzdvihla bych především důmyslnost hry 1. B, která spočívala v nakradení co největšího množství oblečení z pokojů účastníků hry, takže další ráno byla v chodbách ubytovny k vidění spousta spoře oděných studentů postrádajících některé ze svých svršků.

Volný čas se trávil ale všemožně. Ti, kteří zrovna nespali zmožení celodenním lyžováním, po večerech zpívali, jiní tancovali v místní klubovně, další hráli stolní tenis, no a někteří... o těch jsme raději ani nevěděli. Věřím, že všichni si týden lyžování a utužování třídního kolektivu užili a třeba se do Alp ještě někdy podívají.

Studentský parlament

Katka Havlíková

GVM – Na poslední schůzce, konané 5. března, se potvrdilo pravidlo, že více hlav víc vymyslí. Sešli jsme se v uspokojivém počtu, zastoupeno bylo celkem 9 tříd.

1. Studentský parlament se po hlasování rozhodl věnovat „přeplatek“ z výběru peněz do projektu Adopce na dálku novoměstské nadaci Zdislava. Dokumentace z předání daru v hodnotě 3 000 Kč by měla být k dispozici co nejdříve, a to i na webu školy.

2. Dalším tématem byla studovna. Vděčné téma k diskusi, po jejímž skončení se objevil zajímavý nápad. Vedení jsme navrhli kontaktovat jeden z pořadů České televize, který nabízí proměnu interiéru za požadovanou částku peněz. V úvahu jsme měli částku, která se vydělala na reprezentačním plese, představující cca. 40 000 Kč.

Pro nás, jako SP, je v současnosti **téma studovny** stěžejní, protože v určitých etapách dne je tam jednoduše nedýchatelno. Z toho důvodu jsme navrhli toto, pro některé možná kontroverzní, řešení, které ale bylo přijato kladně! Představovali bychom si vytvoření příjemné a útulné atmosféry v místě, kam by chodili studenti jednak dohánět vědomosti, které doma nestihli nabýt, ale také zde trávit svůj volný čas.

3. Padlo také několik stížností týkajících se **chodu počítačů**, především pak tiskáren a používání „flashek“ na školních počítačích. S touto informací se vedení obrátí na správce sítě a problém by měl být v nejbližší době vyřešen. Stejně tak se začíná uvažovat o **změně koberce** v horní učebně **IVT**, který už tak docela přestává plnit svoji funkci.

4. Informace především pro členy kroužku Tvůrčího psaní. Na jejich žádost je posunuta doba funkčnosti „knoflíku“, kterým si mohou otvírat vchodové dveře. Do půl šesté večer byste se tedy měli bez problémů dostat ven, stany a spacáky tak můžete nechat až na léto.

5. Na závěr vzkaz studentům odvedení. Pokud chcete, aby se ve škole měnily věci k našemu prospěchu, abychom měli lepší studovnu, hezčí toalety, pohodlnější lavice na chodbách, sami je, prosím, neničte.

Mistrovství Evropy v biatlonu

foto Adam Vágnar

ARNAUD LANGEL, francouzský biatlonista, projíždí cílem v závodě na 20 km volnou technikou se ztrátou dvou minut na vítěze závodu Tomáše Síkora.

Hana Ambrožová, 2. C

GVM – Nově vybudovaná střelnice u areálu hotelu Ski očekávala velkou premiéru v podobě Mistrovství Evropy v biatlonu, nahlášeno bylo mnoho zemí z celého světa. I naše reprezentační družstvo se mělo představit v celé své kráse v závodním týdnu od 19. do 24. února 2008. Pro náš tým, pracující na střelnici, však ME začalo mnohem dříve. Ať už přípravou koridorů nebo terčů a s příchodem teplých dnů i navážením sněhu na palební čáru. Někteří závodníci přijížděli už několik dní před oficiálním začátkem, a

proto jsme jim museli střelnici připravit.

Naším úkolem bylo každé ráno navozit na střelnici podložky na ležení, připravit nástřelové terče, natřít terče a celkově obstarat celou střelnici, aby se nevyskytl žádný problém. Během závodů jsme měli za úkol zametat podložky od nábojnic. Po skončení závodního dne jsme museli vše uklidit a pár věcí nachystat na další den.

Celý týden byl pro nás všechny velmi náročný, ale díky své práci jsme měli skvělý přehled o průběhu závodů. A poněvadž mnozí z našeho pracovního týmu biatlon dělají, určitě jim přinesl i nové zkušenosti.

TýTý pro Hanu Maciuchovou

Petra Fuksová

Proč diváčkou anketu TýTý zmiňuji v našem školním časopise? Že sem nepatří bulvární články? Taky bych se nad titulkem asi pozastavovala, nenavštívit dne 8. dubna Divadlo na Vinohradech. Naši prváci dostali šanci jet do Divadla, a jak to tak bývá, někteří onemocněli, jiní dali přednost odlišnému druhu kultury v divadelním termínu, a tak se pár míst uvolnilo pro nás nadšence z vyšších ročníků.

Cílem naší cesty bylo, již výše zmiňované, Divadlo na Vinohradech, které mělo na programu hru od Oscara Wilda. Již podle autora divadelní hry z roku 1895 *Ideální manžel* (*An Ideal Husband*) jsem předpokládala úžasný zážitek. A můj předpoklad byl správný. Hra i po sto letech jejího vzniku, určitě nejen mě, neuvěřitelně pobavila. Hra mě pobavila? Špatně řečeno. Nikoliv samotná hra, ale neuvěřitelné výkony obsazených herců, mezi kterými byla mimo jiné právě Hana Maciuchová. V divadelní hře ztvárnila Lady Markbyovou, která do problémů anglické smetánky, které byla součástí, vnášela,

možná nevědomky, odlehčující humor. Mluvil-la bez přestání a dlouho, než došla k závěru, zapomněla, co vlastně chtěla říct. I když byla Lady Markbyová mimo hlavní zápletku, roli starší dámy, která už dávno ví, že mít ideálního manžela není tak úplně životní výhra, hrála způsobem, jako by ona byla hlavní postavou, myslím si, že takhle by měli hrát všichni herci. A to v této hře platilo. Zlata Adamovká, Jiří Dvořák, Jan Šťastný, Simona Postlerová a mnoho dalších profesionálů se postaralo opravdu o neopakovatelný zážitek nám tiše a s úžasem přihlížejícím divákům. Lady Markbyová-paní Hana Maciuchová byla první, která sklídila na jevišti v průběhu hry obrovský aplaus nad jejím vystupem. Když pak o necelý týden později převzala cenu za absolutního vítěze ankety TýTý, měla jsem chuť tleskat znovu.

Ten, kdo viděl hru *Ideální manžel*, v které dominovaly vtipné fráze na účet žen i mužů, měl možná stejnou chuť při předávání zlatého zrcadla jako já. Připojuji se tedy k bezpočtu fanoušků a gratuluji Haně Maciuchové, která zcela oprávněně převzala celkem 3 ocenění- nejlepší herečka, cenu díky nejlepšímu seriálu roku *Ulici* a absolutní vítěz.

Rozhovor s prvňáky

Z 1.A sdělila své pocity z nové školy Martina Vališová, z 1.B Jiří Trávníček a z nových sportovců Lenka Novotná.

Mohli byste se nám představit, o co se zajímáte a odkud jste k nám přišli?

Martina Já jsem z Jiříkovic, ráda zpívám, chodím s kamarádkami ven a jezdím na kole.

Jiří Já bydlím v Radešinské Svratce. Rád jezdím na kole, chodím do přírody a příští rok bych chtěl udělat zkoušky na myslivce.

Lenka Já jsem z Nové Vsi. Závodně běhám, baví jízda na kole, ráda kreslím a hraji na klavír.

Dělali jste přijímačky ještě někam jinam?

M. Šla jsem na gymnázium z páté třídy, dělala jsem tedy ještě na počítačovku.

J. Ne. A vůbec jsme se na ně neučil, byl jsem na šestaadvacátém místě. Bral jsem to s rezervou, nestresoval jsem se, dokonce jsem vyprávěl vtipy, čemuž se všichni divili. Já si ale říkal, že když ty přijímačky udělám, tak vím, že na to mám a když ne, tak na tu školu prostě nemám.

L. Já také ne. A vlastně jsem se těch zkoušek ani moc nebála, samozřejmě jsem byla trochu nervózní, hlavně z toho, jak to všechno bude probíhat.

Co harmonizační dny?

M. Ty byly úplně super!!! Byla tam sranda. Kdybych tam nejela, určitě bych je všechny tak dobře nepoznala!!!

J. No... ty byly a byla to

sranda! Nikdo na začátku nevěděl, co může čekat, ale těšili jsme se, i když to vypadalo, že bude pršet. Jakmile jsme však dorazili do Zubří, vysvitlo sluníčko a bylo pěkně. Hráli jsme různé hry a určitě se dobře seznámili, rád na to vzpomínám.

L. Byly skvělé, hlavně jsme se víc poznali a zažili spoustu srandy a i když ty dva dny, které jsme tam strávili, utekly rychle, byly hezkým začátkem do dalších dnů, které spolu ve škole strávíme a určitě nás to jako třídu víc sblížilo!

Co se vám na nové škole líbí a naopak nelíbí třeba oproti minulé škole?

M. Na gymplu se mi líbí asi všechno! Já jsem chodila do vesnické školy v Radňovicích, takže jsme tam neměli tak velkou tělocvičnu a interaktivní tabule. A také jsou tady dobré akce jako třeba Gymnaziální laťka a Pasování, to mají dobře vymyšlené, že takhle můžou uvítat „nováčky“. A také nesmím zapomenout na sbor, to je super věc!

J. Líbí se mi tady ty akce jako Pasování a taky automaty a počítače. A Den otevřených dveří, to byla sranda. Přihlásil jsem se, že budu seznamovat žáky, kteří uvažují o tom, že půjdou na tuto školu, s učebnou biologie a s tím, co je v biologii čeká. Myslel jsem si, že to bude trapas, ale bylo to v pohodě a s děčkama jsme si užili mnoho legrace. I rodiče si pro-věřili své znalosti ze školních let....

L. Na gymnáziu se mi líbí to prostředí a gympl mi přináší výborné podmínky k tomu, abych mohla pokračovat

ve studiu na některé z vysokých škol, šla jsem sem hlavně z toho důvodu, že jsem nevěděla, kam chci jít, a ani sem nevěděla, co by mne bavilo a co bych chtěla dělat. Gympl mi dal možnost si to urovnat v hlavě a rozhodnout se, kam bych šla po této škole dál, a jeli-kož chodím do sportovní třídy a mám tréninky, tak mi gymnázium asi vzalo ten volný čas, na který jsem byla ze základní školy zvyklá.

Jaké jste si oblíbily předměty?

M. Předmět asi zeměpis.

J. Mě baví matika, dějepis a biologie.

L. Já mám ráda matiku, zatím se v ní docela chytám.

Kam se chystáte po gymplu?

M. Určitě bych chtěla na vysokou, ale čím bych chtěla být ještě nevím, na to mám času dost.

J. Pokud se tu udržím a odmaturuji, chtěl bych na vysokou, ale kam přesně ještě nevím, možná něco se zeměpisem, matematikou anebo fyzikou. Zkrátka něco přes techniku.

L. Já nevím, mám ještě čas se rozhodnout.

Nějaký vzkaz čtenářům?

M. Chtěla bych všem popřát hodně úspěchů a ať se jim tady líbí a mají tu hodně kamarádů!!!

J. Ať se vám všem daří jak ve škole, tak v životě a ať čtou Vincenta!!!

L. Ať se jim na gymplu daří a splní se jim jejich přání.

*Se studenty hovořila
Kristýna Badalíková*

I nelyžaři lyžařům v zimě pomáhali

Kateřina Havlíková, 3.C

GVM – Někteří z Vašich spolužáků trávili dny konce roku 2007 jako dobrovolníci na závodech Tour de Ski v Novém Městě na Moravě.

První várka nás, dobrovolníků, se na místo sjela už 27. prosince v ranních hodinách na slibovanou informativní schůzku. Měli jsme pracovat v tiskovém centru a zprostředkovávat komunikaci českých a zahraničních médií. Schůzka se protáhla do pozdních odpoledních hodin, a to z důvodu vydávání akreditací přicházejícím novinářům, fotografům a komentátorům.

Samotné závody začaly další den v poledne. Někteří z dobrovolníků působili u dopingové kontroly, u jiných jste si mohli nakoupit lyžařské vybavení v místních stáncích, naše práce začala v tiskovém centru, kde bylo rušno už několik hodin před samotným začátkem. Vypomáhali jsme při kontrole u vstupu, zásobovali jsme zahraniční novináře reklamními materiály a v průběhu závodu také informacemi o dění na stadionu i mimo něj.

Ze známých osobností se v tiskovém centru pohybovala Zuzana Kocumová, bývalá lyžařka, Štěpán Škorpiil, Pavel Čapek, David Kozohorský, komentátoři České televize, Kateřina Neumannová, olympijská vítězka v běhu na lyžích.

Se spolužáky, kteří byli u doping-u, jsme se nakonec sešli, a to v samotném cíli závodu. Každý z nás měl ale jiné úkoly. My jsme měli dojíždějící úspěšné závodníky dovést do tiskového centra, což se v několika případech ukázalo jako téměř nadlidský úkol. Třeba Norku Saarinenovou jsme naháněli v okolních lesích, kam se jela údajně projet. Naši kolegové u doping-u měli podobný pronásledovatel-ský úkol.

Celá akce byla, alespoň dle mého názoru, více než zdařilá. Fanoušci si přišli na své po úžasném výkonu českých lyžařů a stejně tak i my jsme získali nové informace, měli jsme možnost nahlédnout do zákulisí celého kolosu Tour de Ski a procvičit praktickou znalost cizích jazyků.

(Jakoby lyžaři obvykle pomáhali nelyžařům, třeba hrabat trávník. pozn. redakce)

Freerice.com

Každým dnem umírá 25 000 lidí hladem, to je jeden člověk každé tři a půl sekundy. Bohužel jsou to nejčastěji děti. O tomto problému slyšíme v médiích stále. Málokdo ale ví, že i jako jednotlivec může pomoci. Může poslat jídlo do oblastí, kde lidé trpí hladem. Jak?

Přes internet. Zadáte-li na internetu <http://www.freerice.com> zobrazí se vám stránka, která je vytvořená za účelem tohoto druhu pomoci. Spojuje dvě věci. pomoc konci hladovění díky rýži, kterou vy získáte za správné

odpovědi týkající se anglické slovní zásoby. A jak tedy přesně postupovat? Hned na úvodní straně uvidíte tučně napsané anglické slovo například „Fasten“ a pod ním budou 4 jeho možná synonyma ennobles, wither, attach, slumber. Označíte-li správné synonymum, pokračujete dál. Za každé slovo získáte pro hladovějící děti 20 zrnek. Možná již za půl hodiny hry si budete moci říct: „Někde na světě bude člověk, který jí moji rýži, kterému jsem třeba zachránil/a život.“

Petra Fuksová

A třeba jednou vykvetou z otazníků květy

Jan Spěváček

jak chutná sníh?

dnes večer
jsem nabral sníh do rukavic
a ochutnal jej
po letech
a připomněl mi chuť
která nic jiného nepřipomíná
...
byl to prašan
sněžilo po dvou dnech
vybral jsem si závěj
kvůli křivkám zaobleným
na břehu vypuštěného rybníka

zasněná

občas Tě potkávám
jsi zasněná s otevřenými víčky

přes průzračnou mlhu
v níž otvíráš duši svou
vidím sebe v zrcadlím střepu

vysvitne ráno
otvírám kukadla
v očích noční sen

říkám si, mám Tě vzít za ruku
nebo se mi to jenom zdá?

Muž, který rozhazuje sítě

Jan Honzák

Spider-man? Ne, je to jiný superhrdina, Jan Spěváček. Zatímco pavoučí hrdina brázdí ulice New Yorku. Spěvy-man vetkal vlákna svého dobrodružného života hned do několika velkoměst. Noční ulice Prahy, Brna i Olomouce mu nejsou neznámé. V Olomouci jako své alter ego navštěvuje na Univerzitě Palackého obory českého jazyka a speciální pedagogiky. V Brně ho zas najdete v přestrojení za dredatého posluchače religionistiky na Masarykově univerzitě. A v Praze? Dobře se dívejte, kdo vám v pražské čajovně míchá váš oblíbený čaj. A nyní zanechává své stopy také v New Yorku/Novém Městě. Spider-man vystřeluje sítě, Spěvy-man alias Jan Spěváček zase svoje verše. Před nimi se neschováte. Pevně se přichytí a už nepustí. Jan Spěváček je opravdový superhrdina, zachránce světa imaginace.

ještě jednu

ještě jednu stránku zaplň
právě proto že nevíš čím
třeba rozdroliš do slov pravdu
zrnko pravdy a třeba ne
ještě jednu stránku zaplň
at' pak zjistíš vlastně čím

...

báseň píšeš sám sobě
zapečet' ji a uschovej
na viditelné místo
otevři ji nejdřív za rok
až tehdy promluví
a porozumíš slovům

...

dvě sloky po šesti a sedm řádků
zbývá do zámazu věčnosti
skloň hlavu a ruce vzpaž
pak rozpaž a volně svěš
prudce se zvedni a nahrne se
krev do hlavy a Ty
pocítíš že žiješ

Poletí letos motýli zas?

Grilovací kultura ovládla naše břicha a jazyky. Břicha a jazyky ovládly naše hlavy. Jak se vysvobodit z téhle pohodlné šlamastiky alespoň na chvíli? Ptal jsem se velké náčelnice Jilm jilm, Kláry Dvořákové, která má lék.

Bude se letos opět konat v Novém Městě na Moravě divadelní festival?

Samozřejmě. Už po třetí k nám přiletí teatrální motýlové. Druhý ročník divadelního festivalu Sběrka motýlů se blíží.

Od kdy do kdy potrvá?

Letos začínáme v pátek 6. června a finišujeme v neděli 8. června. Předskokanem ale opět bude tradiční vystoupení žáků literárně dramatického oboru ZUŠ - Odpoledne s divadlem ve čtvrtek 5. června.

Kdo „Motýly“ organizuje?

Festival zaštiťuje občanské sdružení Lysina lenina, jehož

jsem členem, ve spolupráci se ZUŠ Jana Štursy, jejíž jsem pedagogem. Já mám úlohu ředitelky festivalu. Takže veškeré debakly a problémy padají na mou hlavu. Úspěchy a pochvaly bych potom směřovala na úzký organizační tým, ve kterém je pře-

devším Lada Pokorná a manželé Šimkovi.

Na jaké představení bys studenty pozvala?

Možná spíš náhodou jsme tentokrát dramaturgicky zaměřeni na vyprávěné divadlo. Hlavním hostem bude v sobotu večer přeslavné divadlo Vosto5 z Prahy, které by si nemělo nechat ujít žádný příznivce recesistické legrace a legrační recese. Perličkou ovšem bude vyprávění Michala Čunderleho s názvem Babela. Michal Čunderle je asistent Ivana Vyskočila a pedagog

a proděkan DAMU, který se zabývá autorskou tvorbou. Vyprávění o panu učiteli Bubelovi, který propadl mluvnici, je hravou hříčkou s češtinou postavenou na inteligentním slovním humoru. Neměl by si ho tedy nechat ujít

nikdo, kdo má rád češtinu.

Vyprávět své Africké povídky přijede i loňský vítěz divácké ankety, herec Martin Hak z Brna. Opět vystoupí i místní povídací performer Vojta Zikmund. Ostatní

program nabídne opět spoustu divadýlek pro děti, uvidíme i místní soubor Obludarium.

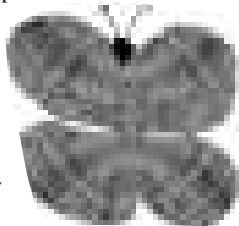
Připravili jste divákům doprovodný program?

Vzhledem k prostorovým změnám, které znamenají především zrušení klubu Středozem, se většina programu bude odehrávat v cirkusovém šapitó, které bude stát

na atletickém stadionu. Ačkoli jsme atletickému oddílu vděční za poskytnutí prostoru, nebudou v doprovodném programu žádné sportovní závody. Novinkou bude páteční podvečer, kdy by měly v šapitó probíhat žonglovací a hudební dílničky a jiné drobné veselosti. Čeká nás opět koncert.

Největší novinkou je ale sobotní dopolední divadelní dílna, kterou povede Mgr. Ivona Čermáková, kterou někteří znají jako pedagoga LDO. Místa v dílně budou kapacitně omezená, je proto potřeba sledovat informace a včas se přihlásit. O zahájení festivalu se opět postarají všechny obory ZUŠ, tradičně proběhne i divácká anketa "O nejbarevnějšího motýla".

Všechny srdečně zveme a doufáme, že nás opět podpoříte, abychom měli motivaci festival pořádat i v dalších letech.
S Klárou D. mailoval Adam Vágner

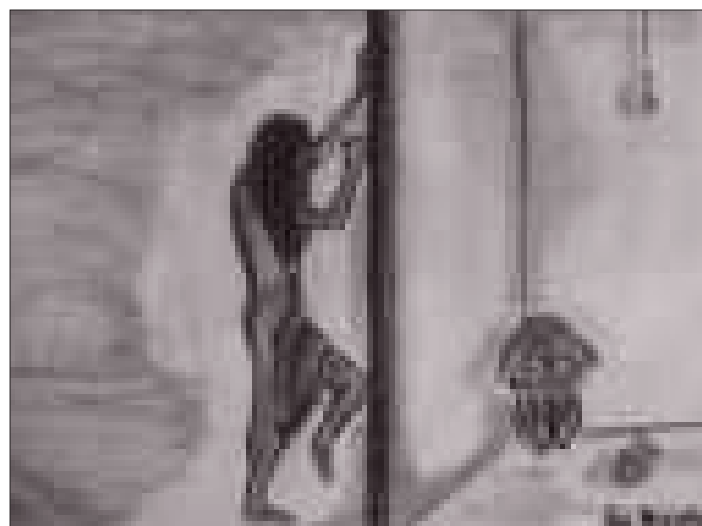
Emo aneb jak se žije ve smutném snu

Friebová, 1. B

Emo zdaleka nepřipomíná rčení „Ve dvou se to lépe táhne“. Ale co to vlastně Emo je? Tři písmenka co znamenají tolik věcí. Pocity, emoce, sebepoškozování, deprese, barvy? Nebo jenom zcela jiný způsob života? Každý chápe Emo úplně jinak. Někdo ho nechápe vůbec, nerozumí stylu oblékání, chování a proč to vlastně všechno dělají, co jim to dává... Ale jádro emo kids jsou emoce, pocity, neřídí se pravidly, ale svým přesvědčením. Ponořme se tedy hlouběji do jejich života...

Historie emo

Od poloviny osmdesátých let byl výraz emo používán výhradně pro hudební styl inspirovaný tehdejší washingtonskou scénou. Když se hudba koncem devadesátých let dostala do povědomí širšího publika, začalo slovo nabývat dalších významů. Původ výrazu samotného je nejasný. V roce 1985 členové skupiny Rites of Spring poznamenali v interview

Kresba Anna Vágová

pro časopis Flipside, že je někteří fanoušci začali označovat jako "emo", údajně podle emocí, které skupina ukazovala při svých vystoupeních.

V následujících letech bylo "emo" vnímáno jako zkratka z "emotive hardcore" či "emotional hardcore", čímž byl tehdy druh hudby označován. Jací Při

vlastně emari jsou?

Poslouchají emo hudbu (My Chemical Romance, Taking Back Sunday, Fall Out Boy, PANIC! at the disco).

Člení se ze společnosti (stahují se do sebe, nikam nechodí, stýkají se jen s Emo kids).

Prožívají deprese. Musíš mít patku. Bez patky není žádné emo.

psaní používají zkratky (omg, lol) a smajlíky (je to emocionální). Nikdy se na fotkách nesmějí. To dělají obyčejní lidé, ty jsi EMO! Nosí tmavé a kontrastní oblečení.

Každý na to má vlastní názor, Emo nepochopíš, dokud emem nebudeš. Emari žijí vlastním stylem, žijí si podle svého ostatně jako většina lidí s tím rozdílem, že být Emo má svoje pro a proti.

Milují, ale ve své lásce se spíš utápí otázkami „Proč mě nechce?“ nebo „Co je na mne špatného? Asi se zabiju.“ Žijí ze svých depresí a pocitů. Nenávidí, smějí se a pláčou... Jsou samy sebou... samy v sobě. Oni neřeší problémy s kamarády, řeší je sebepoškozováním, pláčem a příběhy. Nemalují veselé obrázky, malují lebky, smrt a často nešťastné konce lásek.

Emo je styl, který lidé milují nebo ho nenávidí. Proto buď emarem a nebo nech emare napokoji žít... My se jim smějeme, že jsou jiní, oni se smějí nám, že jsme stejní!

vtipy

Adam a Eva jsou v ráji. Najednou Adam zmizel na celý týden. Po týdnu se vrátil k Evě. Eva se na něho podívala a spočítala mu žebra ...

V baru přistoupí mladík k pěkné slečně, která sedí u pultu sama, a zeptá se jí, jestli ji může pozvat na skleničku.

"Na hotel?!" vykřikne ta slečna.

Ostatní hosté zpozorneli. Mladík vysvětluje:

"Vy jste mě, slečno, nepochopila. Chci vás jen pozvat na malý drink."

"Chcete mě pozvat na hotel?!" vyřvává ta slečna.

Lidé se otáčejí. Mladík, červený až za ušima, zmateně odchází. Slečna ho rychle dohání a šeptá:

"Promiňte, že jsem vyvolala rozruch, ale jsem studentka psychologie a zajímá mě chování lidí v nečekaných situacích."

"Cože?!" zařve mladík na celý lokál, "pět set marek?!!!"

Jaký je rozdíl mezi kalhotkami a bombardérem?

Odpověď: Žádný, obojí jde po těžkém boji dolů.

Potkají se dva kamarádi a ten jeden povídá: "Hele, moje stará má svátek a já nevím, jakou jí mám koupit květinu." "No, jestli jí chceš hladit, kup jí lilie, no a jestli jí líbat, pak růže." Na to ten první: "No, já přesně vím, co chci, já jí asi koupím kaktus!"

Přijde kovboj do salonu a vidí, jak u jednoho stolu sedí pěkná ženská. Přemějšlí, jak by se s ní seznámil. Potom vytáhne bouchačku a všechny ostatní postřílí. Pak si přisedne k té ženské a povídá: "A co vy tady slečno, tak sama ..."

komix

„Byl za mnou dnes jeden mladík a prosil o tvoji ruku.“

"A souhlasil jsi tati?"
"Ten chlapík mi byl moc sympatický, tak jsem mu to radši vymluvil."

Jde baba s dědkem po louce, obloha je zatažená a začíná pršet.

Znenadání uhodí blesk těsně vedle baby a dědek říká:

- "No, co to?"

A za chvíli uhodí vedle baby a dědek znovu říká:

- "No, co to?"

Pak se blesk trefí přímo do baby a dědek:

- "No proto!"

Polák navštíví v úřadě kolegu Nováka. Najde ho u telefonu, jak soustředěně cosi poslouchá a diktuje:

- Dobrá, špatná, dobrá, špatná, dobrá, špatná...

Když ho už deset minut poslouchá, dojde mu trpělivost:

- Prosím tě, co to plácáš do telefonu?

- Pomáhám ženě přebírat maliny.

Mezinárodní agentura chce otestovat schopnosti VŠ studentů. Proto se rozhodla, že vyzkouší, za jak dlouho se naučí čínsky.

Přijdou na Harvard v USA a ptají se amerických vysokoškoláků. Ti říkají, že čínština je co slovo to spec.znak, těžká mluvnice, že by jim to trvalo min. dva roky. Dále navštíví Oxford v Anglii s tou samou otázkou. Angličané tvrdí, že je to těžký jazyk, ale půl roku by jim stačilo.

Nakonec komise navštíví koleje v Praze na Strahově. Tam všichni hulí trávu nebo sedí u počítače a paří po síti CS. Poté, co jim položí otázku na délku učení, se český student zeptá:

"A jsou na to skripta?"

"Skripta by se našla, ale pravděpodobně jen v angličtině."

"A stačí se to naučit do konce týdne?"

1010101010
1010101010
0101101000
1110110107
0101100106
101004056
7 8 9

SUDOKU

Tabulku vyplňte tak, aby každý řádek, každý sloupec a každý čtvereček obsahoval čísla od jedné do devíti.

Vytvořeno:
Sudoku portable
Portableapps.com

	7	8	4					2
4	5	1					8	9
2	3						6	
9		7			4	2	1	
	2			9	1	5	8	
	4	5	3	2				9
	9	2		7				6
	6	3				1		8
	1		6	8		9		5

VINCENT

GYMNÁZIUM VINCENCE MAKOVSKÉHO SE
SPORTOVNÍMI TRÍDAMI.
LEANDRA ČECHA 152,
NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ 592 31

Šéfredaktorka vydání: Petra Fuksová, 2. C Šéfredaktor:
Adam Vágner, 7. A Redakce: Veronika Nováková, Jakub
Chocholáč, Hana Wurzelová, Simona Hradecká
Sazba: Adam Vágner Tisk: 7. května 2008, 260 ks

Poděkování šéfredaktorky paní profesorce Lence Drdlové, která s obrovskou ochotou provedla korekturu celého čísla. Studentce a mé přítelkyni Kateřině Havlíkové, kterou jsem dva měsíce neoslovila téměř kvůli ničemu jinému než časopisu a Adamovi Vágnerovi - muži na svém místě.

E-mail: vincent.redakce@seznam.cz

VINCENT

3. číslo III. ročník 2008

Občasník studentů Gymnázia Vincence Makovského

Leandra Čecha 152

Nové Město na Moravě 592 31

Pokud chcete tisknutelnou verzi pište na
vincent.redakce@seznam.cz